

73χρονος σκοτώθηκε σε οικοδομή - Η κυβέρνηση μιλά για την «ελευθερία» να δουλεύουν οι συνταξιούχοι



Σήμερα ο Κυριάκος Μητσοτάκης θα μιλήσει στη ΔΕΘ. Και οι φήμες οργιάζουν για όσα θα ανακοινώσει. Υπάρχει όμως και μια Ελλάδα που συνήθως δεν χωρά στις εξαγγελίες της ΔΕΘ. Είναι οι άνθρωποι που ξεκινούν το πρωί για τη δουλειά και δεν επιστρέφουν ποτέ σπίτι τους. Οι νεκρές εργάτριες της Βιολάντας. Οι οικοδόμοι που σκοτώνονται στα εργοτάξια. Ένα μικρό χωριό που χάνεται κάθε χρόνο στους χώρους εργασίας.

Πριν λίγες ημέρες, ένας οικοδόμος 73 ετών πήγε για δουλειά σε οικοδομή στην περιοχή του Ελληνικού. Έπεσε σε φρεάτιο ανελκυστήρα και σκοτώθηκε. Το κλιμάκιο της Επιθεώρησης Εργασίας που πήγε μετά το δυστύχημα διαπίστωσε ελλείψεις στα απαιτούμενα μέτρα ασφαλείας και διατάχθηκε παύση εργασιών. Μετά τον θάνατο.

Αυτό ακριβώς θέσαμε στον κυβερνητικό εκπρόσωπο: Γιατί ένας άνθρωπος 73 ετών βρίσκεται ακόμη σε ένα τόσο βαρύ και επικίνδυνο επάγγελμα; Και γιατί χρειάστηκε να χαθεί ένας άνθρωπος για να διαπιστωθεί ότι στο εργοτάξιο δεν τηρούνταν τα απαιτούμενα μέτρα ασφαλείας; Πότε είχε γίνει ο τελευταίος έλεγχος;

Ο Παύλος Μαρινάκης απάντησε ότι οι έλεγχοι της Επιθεώρησης Εργασίας «έχουν πολλαπλασιαστεί». Και στην ίδια απάντηση, μετά τον θάνατο ενός 73χρονου εργάτη, επέλεξε να παρουσιάσει ως θετική κυβερνητική παρέμβαση τη δυνατότητα των συνταξιούχων να συνεχίζουν να εργάζονται: «Γιατί εφόσον θέλει ένας άνθρωπος μετά τη συνταξιοδότησή του να μπορεί να δουλέψει».

Επιμείναμε: Ο συγκεκριμένος 73χρονος και κάθε 73χρονος που συνεχίζει να εργάζεται στα γηρατειά του το κάνει πράγματι επειδή το επιθυμεί; Πρόκειται πάντοτε για ελεύθερη επιλογή;

Και επιστρέψαμε σε ένα ερώτημα που έχουμε θέσει επανειλημμένα: Όταν η κυβέρνηση ανακοινώνει ότι οι έλεγχοι «πολλαπλασιάστηκαν», πόσοι είναι πραγματικοί έλεγχοι με επιθεωρητή μέσα στον χώρο εργασίας και πόσοι είναι ηλεκτρονικοί έλεγχοι, με ανταλλαγή e-mail και εγγράφων; Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δεν έδωσε τα δύο νούμερα και παρέπεμψε ξανά στο Υπουργείο Εργασίας.

Και αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που το ερώτημα μένει αναπάντητο.

Τον Δεκέμβριο, μετά τον θάνατο εργαζομένου στο αμαξοστάσιο του ΗΣΑΠ, είχαμε θέσει στην κυβέρνηση το ζήτημα της δραματικής υποστελέχωσης της Επιθεώρησης Εργασίας. Τότε καταγράφονταν περίπου 240 επιθεωρητές ασφάλειας και υγείας για ολόκληρη τη χώρα. Με βάση τα στοιχεία που είχαμε παρουσιάσει, αντιστοιχούσαν περίπου 1.434 επιχειρήσεις σε κάθε επιθεωρητή. Ρωτήσαμε απλά: Θα προσλάβετε επιθεωρητές; Η κυβέρνηση χαρακτήρισε τότε τις αναφορές για «μαύρα ρεκόρ» υπερβολικές και η συγκεκριμένη ερώτηση δεν απαντήθηκε.

Λίγες εβδομάδες αργότερα ήρθε η Βιολάντα. Πέντε εργάτριες νεκρές. Εργαζόμενες είχαν αναφέρει μυρωδιά υγραερίου, ενώ είχαν υπάρξει ζητήματα γύρω από το σύστημα ανίχνευσης πιθανών διαρροών. Τότε θέσαμε ένα ακόμη πιο συγκεκριμένο ερώτημα: είχε γίνει επανέλεγχος για να διαπιστωθεί αν η επιχείρηση συμμορφώθηκε; Στην περιοχή, το αρμόδιο τμήμα τεχνικής επιθεώρησης είχε μόλις τέσσερις υπαλλήλους για περίπου 12.000 επιχειρήσεις.

Και συνεχίσαμε.

<https://youtu.be/zAqeBvpH7qU>

Σε επόμενη ενημέρωση, μετά από τρία σοβαρά περιστατικά μέσα σε μόλις τέσσερις ημέρες – έναν 55χρονο νεκρό στη Μεσσηνία, μία εργάτρια νεκρή σε πυρκαγιά στη Χαλκίδα και έναν εργαζόμενο που έχασε τα πόδια του στη Βοιωτία – επαναφέραμε την ίδια ερώτηση. Οι επιθεωρητές ασφάλειας και υγείας είχαν πέσει στους 233 και, σύμφωνα με εκπρόσωπο των εργαζομένων στην Επιθεώρηση, κάθε ένας έπρεπε να ελέγχει πάνω από 1.500 επιχειρήσεις.

Χρειάστηκαν συνολικά εννέα δημοσιογραφικές ερωτήσεις από το Jacobin, παράλληλα με την πίεση των ίδιων των σωματείων, μέχρι η κυβερνητική απάντηση να αλλάξει και ο εκπρόσωπος να δηλώσει ότι έχουν γίνει και θα συνεχίσουν να γίνονται προσλήψεις στην Επιθεώρηση Εργασίας.

Και όμως, λίγους μήνες αργότερα, τα ίδια ερωτήματα παρέμεναν.

Τον Ιούνιο, η ίδια η Επιθεώρηση Εργασίας ανακοίνωσε 20.500 εργατικά ατυχήματα για το 2025, αύξηση 71% μέσα σε τέσσερα χρόνια. Ταυτόχρονα όμως ο επίσημος αριθμός των θανατηφόρων παρέμενε σχεδόν αμετάβλητος: 46 το 2021, 47 το 2025. Ρωτήσαμε τότε πόσοι θάνατοι εργαζομένων είχαν εξαιρεθεί επειδή χαρακτηρίστηκαν τροχαία ή αποδόθηκαν σε παθολογικά αίτια, αλλά συγκεκριμένα στοιχεία δεν δόθηκαν.

Έτσι φτάνουμε ξανά στον 73χρονο οικοδόμο του Ελληνικού.

Η κυβέρνηση μπορεί να αυτοεπαινείται για το πόσο αυξήθηκε ο συνολικός αριθμός των ελέγχων. Αλλά το ουσιαστικό ερώτημα παραμένει πολύ πιο απλό:

Πόσοι επιθεωρητές μπαίνουν πραγματικά στους χώρους δουλειάς; Πόσοι έλεγχοι γίνονται επιτόπου και πόσοι περιορίζονται σε μια ηλεκτρονική διαδικασία; Και κυρίως, οι έλεγχοι γίνονται πριν πέσει ένας άνθρωπος στο φρεάτιο, πριν καεί μια εργάτρια μέσα στο εργοστάσιο, πριν μια προειδοποίηση μετατραπεί σε νεκρολογία;

Γιατί ο έλεγχος που αποδεικνύει μετά τον θάνατο ότι δεν υπήρχαν μέτρα ασφαλείας δεν μπορεί να σώσει πια κανέναν.